

Σκηνοθετικό Σημείωμα:

«Ναι, η ζωή υποθέτω, δεν υπάρχει άλλη λέξη» Σάμουελ Μπέκετ («Ευτυχισμένες Μέρες», μτφ. Θωμάς Συμεωνίδης)

Βλέπουμε τις «Ευτυχισμένες Μέρες» ως τραγικωμωδία για το «Θάρος της Ζωής». Η Γουίνι καθηλωμένη σε έναν καμμένο λόφο, κάτω από φλογισμένο φως, δεν εγκαταλείπει, δεν αφήνει την απόγνωση να την καταβάλλει. Από κάθε της χειρονομία, από κάθε της σκέψη και λέξη, από κάθε της ανάσα και ήχο αναβλύζει το πάθος για ζωή. Το βίωμα της καταστροφής και του θανάτου, το βίωμα της απώλειας του αγαπημένου προσώπου συντελούν στην κατήλωση της. Ωστόσο, το αίτημα για ανθρώπινη επαφή, για συνύπαρξη, τρυφερότητα και ζεστασιά, είναι αγωνιώδες και διαρκές. Περνά από όλο το φάσμα των ανθρώπινων καταστάσεων: ο φόβος και η αγωνία, η ελπίδα και η πίστη, το πάθος και το πένθος, η ηδονή και η οδύνη, τη συντροφεύουν ως την έρημο του «εγώ», ως τη σπαραχτική και απόλυτη μοναξιά της. Με υλικά της τη μνήμη του έρωτα και την επίγνωση του θανάτου, η Γουίνι επιμένει, συνδέεται με τη σπίθα της ζωής, προσπερνά τους φραγμούς της οδύνης, αποκαλύπτοντας την όψη του αγωνιζόμενου ανθρώπου στην εσχατιά του κόσμου. Ακόμα και στο σημείο αυτό η ζωή εξακολουθεί να έχει νόημα.

Στη σκηνή μαζί με τη Γουίνι, ένας υπερβατικός συνομιλητής. Η συμβολική παρουσία του σκηνικού Άλλου. Μία περφόρμερ, ένας άνθρωπος, ίδιος και διαφορετικός, οικείος και ξένος. Με τη φωνή και το σώμα, την ανάσα και τον ήχο συνομιλεί με τη Γουίνι, διανύοντας μαζί της το δύσκολο ταξίδι προς την ανθρώπινη επαφή. Ύστατο αίτημα, η ανθρώπινη εγγύτητα...

Σάββας Στρούμπος